

LÁSZLÓFFY CSABA

A nyelv

*Rejtélyes minden, mielőtt
kimondanád; ámde a szó
burkában mintha az örök-
léletet őrző Időanyó
arcát látnád, szembogara
álmata gon néz, vagy tüzet
lövell rád s mint istennyila
nyilall beléd az üzenet:
„Ősrengetegben valahol
megbúvó vad- s vadásznyomon
kövess!” – Ösztönöd ráhajol.
ráhull (kidőlt törzs, vagy korom)
egy kőre.*

*„Forró – bűg a vér.
„Jég” – sikolt a halál, s elér.*

Testamentum

*Ha nem tudtok kimenni már a rétre
elég az álomtalan éj emléke
az ágyban párnák közt halok meg mégis-
hite fekete rigóhang az ég is
a kerti ágyások ibolyakéke
nézzetek föl a margarétás képre
elég a láz s csontváz-anyánk emléke
a rossz a jó a makulátlan még ha
illúzió is csak mint a kerékre*

*ragadt gaz-ragyogás s zizegő széna-
sugár a holtvíz holdjának visszfénye*

*elődök közt sok örült s árva flótás
gyülelész hadban mágus vagy kornétás
tekints le rájuk mint egy feneketlen
kútmélybe: nézd a homlokuk fedetlen
halottként is leszázalékolt-csonkolt
népség a betevő falat is gond volt
némelyik életében senki-orcák
mögül kifosztott szemüregű ország
gerjesztett gyökértelenség-kalandját
továbbadják-e komputer-halandzsák?
végső mámorba görcsbe rándult térdek
mint összeboruló rozsdától vérzett
fejfák ráncos vén faarcuk elfedve
s vad rángatásokkal a prúd végtelenbe
kinyújtózkodni vágyó vérbe gennybe
alábukó sok szemérmetlen szentje
s mint bennszülött: a hely a nyelv a gének
kihívásait villogtató lélek
– ilyen lakása volt-e? – néz merengve
a hamuszín testű patkányveremre
s a ráadás még: a porral álcázott!*

*kálváriák ripacs komédiások
felbugyborékol mint évezredes vice
bűn és aranypénz s még a holt gerinc is
libabőrös lesz attól ami nincs már –
de nyitva tart egy szívkamrányi kincstár*

2003. július 18.

Hármasoltár

1. (az élet)

*Mire kitudódik, már semmi sem
olyan feszes; a mell, a combizom,
a látás lazasága, közönye, mint lassan
adagolt méregcseppek, siettetik a
krákogást s a végső, kínos köpetet.*

2. (a fiatalság emléke)

*Ha visszasüt, még változatlanak
tűnhet némiképp; az átmeneteket
a harmadosztályú álmok szférájában
kell keresni, és ami az Isten tartozását
illeti, arról jobb nem beszélni. Inkább
sétálj árnyas ligetekben, mielőtt a
sivatagi magány elemészt.*

3. (Házsongárdi sírok)

*Micsoda nem-találkozások. Borostyán-
csokrot szorongatva kamasz gátlásokkal
imbolyogsz mint gesztenyeág azok áldozata
után kutatva, akik valamikor szerettek.
Lehetne fény, lehetne nyár – de csak
bénító sekélység, csak a mélység örülete.*

2003. május 7.

Az elmaradt epilógus

JELENÉSEK – MÉRIMÉE: „A FÖLÖSLEGES TÖKÉLY”*

*Az éjszaka tele van tántorgó, vak
árnyakkal, titokzatos, távolodó
lépésekkel, tétovasággal, az elnyílt
mályva melankóliájával, a bazsalikom
bomlott vérű lányra valló bujaságával,
televan pihegéssel, az erekben dobogó
idő lelassulásával, az álom pihe-
gyönyörével, az ázott humusz előtt pórére
vetkőző gyökerekkel. Az éjszaka tele-
van időtlenséggel, a szirének gúnyos
énekével, Pénelopé elkeseredett
hűségével, legendás sziklákat simogató
delfinek kacagásával, a bibliai cet
gyomrában mint karanténban koplaló,
megzápult prófétákkal, rég elmerült
szervedélyek gyöngyházkaagyló-szemével,
lovas portyák, melléklépcső-ármányok,
eltévedt párbajgolyók emlékével, televan
a Földgolyó terhével.*

*„Volna pók, Varangy,
Kígyó – inkább borzadnék.” Csak az üresség,
a társtalanság riaszt, nem ez az éj, amely
televan a belek görcseivel, a kórházi agóniák
éterszagával, az alélt szervek anatómiai
magányával, a szív szűkülésével, hogyha
tűrnie kell az önzés tébolyát, az áruló ölelést
s a gyilkos gyáva leheletét. Az ínjen egy
hajdani édes csók íze még; de a virrasztó ég
egykedvűen borul ránk, akár a Teremtő szem-*

---

* MÉRIMÉE – a modern próza halhatatlan mestere 200 éve született

*héj. Talán csak isteni engedékenységgel van
tele az éj; ki tudná megjósolni, hogy osonva
jár-e köztünk a halál, vagy repülve húz el az
úrbe, végképp a kivilágított diadalívek felett?*

2003. július 30.

